

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם כ"ח תַּמּוּז:

סֵדֶר לְקוּי פְּנֵי הַיְהוּדִים:

הַתּוֹרָה ט

אֵל אֲשֶׁר יִהְיֶה שָׁמָּה הָרוּחַ לְלָכֶת יִלְכוּ (יחזקאל א):

אֵיתָא בְּתַקוּנַי זֶהַר (תקון יג, דף כז): כְּלָהוּ עֶרְקִין דְּלָבָא מִתְנַהֲגִין בְּתַר רוּחָא, הִדָּא הוּא דְכָתִיב: "אֵל אֲשֶׁר יִהְיֶה הָרוּחַ לְלָכֶת" וְכוּ', דְּהֵינּוּ הָרוּחַ הַיּוֹצֵא מִכְּנָפֵי הָרֶאֶת. כִּי 'אֵלְמָלָא כְּנָפֵי רֶאֶת דְּנִשְׁבִּין עַל לָבָא, הָיוּ לָבָא אֲזָקִיד כָּל גּוּפָא' (שם בְּתַקוּנַי זֶהַר). כִּי עַל-יַדֵי הָרוּחַ מְכַבֵּין הַנֵּר וּמְדַלִּיקִין הַנֵּר. כְּנִרְאָה בְּחוּשׁ, שְׁלִפְעָמִים נִכְבָּה הַנֵּר עַל-יַדֵי הָרוּחַ הַמְנַשֵּׁב, וְלִפְעָמִים מְדַלִּיקִין הַנֵּר שְׁנִכְבָּה עַל-יַדֵי הָרוּחַ שְׁמַנְשִׁבִין בּוֹ. כִּי כְּבוֹי הַנֵּר הוּא עַל-יַדֵי שְׁנוּפֵל עַל הַנֵּר עֲפֻרָרִיּוֹת, וְנִפְרָדִין חֲלָקֵי הָאֵשׁ, שְׂיֵשׁ בּוֹ מִיּוֹד הָאֵשׁ, וְאֵינָם יְכוּלִים לְבַעַר. וְעַל-כֵּן כְּשֶׁמְנַפְּחִין בּוֹ, אֲזִי הָרוּחַ מְנַפֵּחַ מִן הַנֵּר הָעֲפֻרָרִיּוֹת, וְעַל-יַדֵי זֶה חוֹזְרִים וְנִתְחַבְּרִים וְנִתְקַשְּׁרִים חֲלָקֵי הָאֵשׁ וּמִתְחִילִין לְדַלֵּק. וְכֵן לִפְעָמִים מְכַבֵּין הַנֵּר עַל-יַדֵי הָרוּחַ, שְׁמַנְפֵּחַ וּמִפְרִיד הָאֵשׁ מִהַנֵּר]. וּמִנְהִיגֵי הַדּוֹר הֵם בְּחִינַת רוּחַ, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (בְּמִדְבָר כ"ז): "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ" – 'שְׂיֹדַע לְהַלֵּךְ נֶגֶד רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד' (מ"ר פ' פִּנְחָס, וּמוֹבָא בְּפִרְש"י שָׁם). וַיִּשְׁרָאֵל הֵם בְּחִינַת לָבָא, כִּי יִשְׁרָאֵל הֵם לָבָא דְכָל עֲלָמָא (זֶהַר פִּינְחָס רכ"א). וַיִּצְרִיכִין מִנְהִיגֵי הַדּוֹר לְנִשְׁבַּב בְּבְחִינַת רוּחָם עַל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, שְׂהֵם לָבָא דְעֲלָמָא, לְנַפֵּחַ מֵהֶם הָעֲפֻרָרִיּוֹת, דְּהֵינּוּ מְרָה-שְׁחוּרָה שְׁנוּפֵל עֲלֵיהֶם, שְׁעַל-יַדֵי זֶה אֵינּוּ יְכוּל הָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, שְׂהוּא בְּחִינַת לֵב, לְדַלֵּק וְלְבַעַר לְהֵשֶׁם יִתְבָּרֵךְ. גַּם יֵשׁ רְשָׁעִים שְׂהֵם בְּחִינַת עַרְב־רַב, וְכִשְׂהֵם

ל'תפ"ו ז'תמוז ה'תרנ"ט ז'תמוז ה'תרנ"ט ז'תמוז ה'תרנ"ט ז'תמוז ה'תרנ"ט ז'תמוז ה'תרנ"ט
ז'תמוז ה'תרנ"ט ז'תמוז ה'תרנ"ט ז'תמוז ה'תרנ"ט ז'תמוז ה'תרנ"ט ז'תמוז ה'תרנ"ט

נוֹפְלִים עַל הַלֵּב, דְּהֵינּוּ עַל יִשְׂרָאֵל, זֶה גַם־כֵּן בְּחִינַת עֲפָרוֹרִיּוֹת,
שְׁעַל־יְדֵי־זֶה אֵין יָכוֹל לְבַעַר כַּנ"ל. וְעַל־כֵּן צָרִיכִין מְנַהֲיֵי הַדּוֹר
לְנַפְחַת הָעֲפָרוֹרִיּוֹת מִן הַלֵּב, דְּהֵינּוּ מִכָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, וְחוֹזְרִין
וְנִתְחַבְּרִין חֻלְקֵי הָאִשׁ שְׁבָכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, וְנִתְקַשְּׂרִין
יִשְׂרָאֵל בְּיַחַד, וְנַעֲשִׂין בְּחִינַת לֵב. וְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל נַעֲשֶׂה
בְּחִינַת לֵב לְמָקוֹם, שְׁצָרִיד שִׁיְהִיָּה שָׁם בְּחִינַת לֵב, וְחוֹזֵר וּבּוֹעֵר
לְהַשִּׁים יִתְבָּרֵךְ כַּנ"ל:

אֵד: לְפַעֲמִים, כְּשֶׁמְנַשֵּׁב רוּחַ סְעָרָה, אֲזִי הוּא מִבְּעִיר הָאִשׁ מְאֹד
חוּץ מִן הַמְּדָה. כְּמוֹ־כֵן לְפַעֲמִים יֵשׁ שְׁמַנְשֵׁב בְּהָאָדָם בְּחִינַת
רוּחַ סְעָרָה, וּמִבְּעִירוֹ בְּיוֹתֵר חוּץ מִן הַמְּדָה, שְׂוִיָּה בְּחִינַת הַרִיסָה,
בְּחִינַת (שְׁמוֹת י"ט): "פֶּן יִהְרָסוּ לְעֵלוֹת אֵל ה'" וְכו', כִּי 'בְּמַפְלֵא מִמֶּךָ
אֵל תִּדְרָשׁ' (חֲגִיגָה יג), וְאָסוּר לְהֵרֵם לְעֵלוֹת אֵל ה' מֵה שְׂאִינוֹ רְאוּי
לוֹ לְפִי בְּחִינַתוֹ. עַל־כֵּן כְּשֶׁרוֹאֶה אָדָם שְׁבוֹעֵר בְּיוֹתֵר חוּץ מִהַמְּדָה,
יֵדַע שְׂוִיָּה בְּחִינַת רוּחַ סְעָרָה כַּנ"ל. וְאֵלֵיהוּ הָיָה יָכוֹל לְהַכְנִיעַ זֹאת
(עֵין זֹהָר פִּינְחָס דף רכז: וּבְזֹהָר חֲדָשׁ עַל רוּחַ). וְזֶה בְּחִינַת: 'אִישׁ אֲשֶׁר רָכַב
עַל סוּסֵי אִשׁ בְּסְעָרָה - שֶׁהָיָה רוֹכֵב וּמִכְנִיעַ סוּסֵי אִשׁ בְּסְעָרָה',
דְּהֵינּוּ הָאִשׁ הַדּוֹלֵק בְּיוֹתֵר מִן הַמְּדָה, שְׁבָא עַל־יְדֵי הַסְּעָרָה כַּנ"ל,
הָיָה אֵלֵיהוּ רוֹכֵב עַל זֶה וּמִכְנִיעוֹ. כִּי הָרוּחַ צָרִיד לְנִשְׁבַּב בַּמְּדָה, כִּדִּי
שִׂידֵלֵק הָאִשׁ שְׁבַלֵּב בַּמְּדָה עַל־פִּי מְזוּג הַשְּׂוִיָּה כַּנ"ל:

תְּוֹרָה ר

מֵה שֶׁהָעוֹלָם רְחוּקִים מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וְאֵינָם מִתְקַרְבִּים אֵלָיו
יִתְבָּרֵךְ, הוּא רַק מִחֲמַת שְׂאִין לָהֶם יִשׁוּב־הַדַּעַת, וְאֵינָם
מִיִּשְׁבִּין עֲצָמוֹן. וְהָעֶקֶר - לְהַשְׁתַּדֵּל לִישֵׁב עֲצָמוֹ הַיָּטֵב, מֵה
הַתְּכַלִּית מִכָּל הַתְּאֻוֹת וּמִכָּל עַנְיָנֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, הֵן תְּאֻוֹת

הנכנסות לגוף, הן תאוות שחויץ לגוף, כגון כבוד, ואז בודאי ישוב אל ה'.

אך דע, שעל-ידי מרה-שחורה אי אפשר להנהיג את המוח כרצונו, ועל-כן קשה לו לישוב דעתו. רק על-ידי השמחה יוכל להנהיג המוח כרצונו, ויוכל לישוב דעתו, כי שמחה הוא עולם החרות, בבחינת (ישעיה נ"ה): "כי בשמחה תצאו", שעל-ידי שמחה נעשין בן-חורין ויוצאין מן הגלות. ועל-כן כשמקשר שמחה אל המוח, אזי מחו ודעתו בן-חורין, ואינו בבחינת גלות, ואזי יוכל להנהיג את מחו כרצונו ולישוב דעתו, מאחר שמחו בחרות ואינו בגלות. כי על-ידי גלות אין הדעת מישוב, כמו שדדדדדד רבותינו, זכרונם לברכה (מגילה יב:) על בני עמון ומואב, דמיתבא דעתיהו מחמת שלא הלכו בגלות, שנאמר (ירמיה מ"ח): "שאנן מואב מנעוריו וכו', ובגולה לא הלך, על כן עמד טעמו בו" וכו'.

ולבוא לשמחה הוא על-ידי מה שמוצא בעצמו איזה נקדה טובה על-כל-פנים, כמבאר על פסוק: "אזמרה לאלקי בעודי" (בלקוטי הראשון, בסימן רפב), עין שם. ועל-כל-פנים יש לו לשמח במה שזכה להיות מזרע ישראל, שלא עשני גוי, וכמו שאנו אומרים: 'ברוך אלקינו שבראנו לכבודו, והבדילנו וכו' ונתן לנו תורת אמת' וכו'. מכל זה וכיוצא בזה ראוי לו לקח לו שמחה לשמח דעתו כנ"ל. וזה בחינת (שבת עז:): 'בדיחא דעתה', שהיא דבר גדול, דהינו שמקשר השמחה למחו ודעתו, ואזי המוח משחרר, ויש לו ישוב-הדעת כנ"ל, וגם למעלה נעשה מזה יחוד גדול על-ידי בדיחא דעתה:

הַתְּפִלָּה

דַּע, כְּשֶׁאָדָם מִתְפַּלֵּל בַּשָּׂדֶה, אֲזִי כָּל הָעֹשְׁבִים כָּלָם בָּאִין בְּתוֹךְ הַתְּפִלָּה, וּמְסִיעִין לוֹ, וְנוֹתְנִין לוֹ כַּח בְּתִפְלָתוֹ. וְזֶה בְּחִינַת שְׂנֵקְרֵאת הַתְּפִלָּה שְׂיַחָה, בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ב'): "שְׂיַח הַשָּׂדֶה", שְׂכָל שְׂיַח הַשָּׂדֶה נוֹתְנִין כַּח וְסִיּוֹעַ בְּתִפְלָתוֹ. וְזֶה בְּחִינַת (שָׁם כ"ד): "וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׂוּחַ בַּשָּׂדֶה" – שְׂתִפְלָתוֹ הִיְתָה עִם סִיּוֹעַ וְכַח הַשָּׂדֶה, שְׂכָל עֹשְׁבֵי הַשָּׂדֶה נָתְנוּ כַּח וְסִיּוֹעַ בְּתִפְלָתוֹ כַּנִּ"ל, שְׂבִשְׂבִיל זֶה נִקְרֵאת הַתְּפִלָּה שְׂיַחָה כַּנִּ"ל. וְעַל־כֵּן בִּקְלָלָה נֶאֱמָר (דְּבָרִים י"א): "וְהִאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת יְבוּלָהּ"; כִּי כָּל יְבוּל הָאָרֶץ צָרִיכִין לִתֵּן כַּח וְסִיּוֹעַ בְּתוֹךְ הַתְּפִלָּה, וְכִשְׂיֵשׁ פָּגָם וְעֵכוּב עַל זֶה, אֲזִי נֶאֱמָר: "וְהִאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת יְבוּלָהּ". כִּי אֲפִלוֹ כְּשֶׁאִינוֹ מִתְפַּלֵּל בַּשָּׂדֶה, נוֹתְנִים גַּם־כֵּן יְבוּל הָאָרֶץ סִיּוֹעַ בְּתִפְלָתוֹ, דִּהְיִנוּ כָּל מַה שְׂסָמוּךְ אֶל הָאָדָם, כְּגוֹן אֲכִילָתוֹ וְשִׂתְיָתוֹ וְכִיּוֹצֵא, רַק כְּשֶׁהוּא בַּשָּׂדֶה, שְׂאֲזִי סָמוּךְ לָהֶם בְּיֹתֵר, אֲזִי כָּל הָעֹשְׁבִים וְכָל יְבוּל הָאֲדָמָה נוֹתֵן כַּח בְּתִפְלָתוֹ כַּנִּ"ל. וְזֶה יְבוּל – רְאֵשֵׁי־תִבּוֹת: וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׂוּחַ בַּשָּׂדֶה – שְׂכָל יְבוּל הַשָּׂדֶה הַתְּפִלָּלוֹ עִמוֹ, כַּנִּ"ל: (זֶה הָעֵנִין מְבֹאֵר הַיֵּטֵב בַּמֶּאֱמָר תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפָר, הַמִּתְחִיל בְּדָף א, עֵין שָׁם):

סִדְרָה קִצּוֹר לְקוּמֵי מוֹהַר"ן הַיְיִמִּי:

אֵל אֲשֶׁר יְהִי שְׂמָה הָרוּחַ (יְחֻזְקָא ל' יב) – ט

א הַצְּדִיקִים מְנַהֲיֵי הַדּוֹר הָאֲמֹתָיִם הֵם בְּחִינַת רוּחַ, כְּמוֹ שְׂכָתוּב (בַּמִּדְבָּר כ"ז יח): "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ", שְׂיִוְדַע לְהִלָּךְ נֶגֶד רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד. וַיִּשְׂרָאֵל הֵם בְּחִינַת לֵב, כִּי הֵם לְבָא דְכָל עֶלְמָא (זֶהר הַקְּדוּשׁ פְּנֵחָם רכ"א): וְצָרִיכִין מְנַהֲיֵי הַדּוֹר לְנִשְׁבַּב בְּבְחִינַת רוּחָם (וְעֵין "לְקוּמֵי מוֹהַר"ן" חֶלֶק רֵאשׁוֹן סִימָן ח) עַל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְנַפְחַ מֵהֶם

הַעֲפֹרֹתִים. דְּהִינוּ מָרָה שְׁחֹרָה וְעֲצָבוֹת שְׁנוּפֵל עֲלֵיהֶם חֵם וְשָׁלוֹם. שְׁעַל-יְדֵי-זֶה אֵינוֹ יָכוֹל הָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי שֶׁהוּא בְּחִינַת לֵב לְדַלֵּק וְלִבְעֹר לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ וְעַל-יְדֵי-זֶה הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים מִלְּהִיבִים לְבָבוֹת יִשְׂרָאֵל לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ:

בְּגַם לְפַעֲמִים בּוֹעֵר הָאָדָם בְּיוֹתֵר לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ חוּץ מִהַמָּדָה וְגַם זֶה אֵינוֹ טוֹב. כִּי זֶה מְבַחֲנֵת רוּחַ סְעָרָה וְנִקְרָא הַרִיסָה. וְהַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים מִשְׁגִּיחִים גַּם עַל זֶה לְהַכְנִיעַ הָרוּחַ סְעָרָה שְׁלֵא יִבְעֵרוּ יוֹתֵר מִהַמָּדָה. רַק לֵב כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יִתְלַהֵב לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ כְּרָאוּי בַּמִּזְג הַשְּׂוֹה:

גַּם יֵשׁ רְשָׁעִים שֶׁהֵם בְּחִינַת עֶרֶב רַב, וְכִשְׁהֵם נוֹפְלִים עַל הַלֵּב דְּהִינוּ עַל יִשְׂרָאֵל זֶה גַּם כֵּן בְּחִינַת עֲפֹרֹתִים, כִּי כְמוֹ כְּשֶׁנוֹפֵל עַל הַיָּר עֲפֹרֹתִים וְנִפְרָדִין חֲלָקֵי אֵשׁ שֵׁישׁ בּוֹ מִיִּסוּד הָאֵשׁ וְאֵינָם יְכוּלִים לִבְעֹר עַל יְדֵי זֶה הוּא כְּבוֹי הַיָּר. וְעַל כֵּן כְּשֶׁמִּנְפַחִין בּוֹ אֲזֵי הָרוּחַ מִנְפַּח הַעֲפֹרֹתִים מִן הַיָּר וְחוֹזְרִים וְנִתְחַבְּרִים חֲלָקֵי הָאֵשׁ וּמִתְחִילִין לְדַלֵּק. וְלְפַעֲמִים מִדְּלִיקוֹן הַיָּר שֶׁנִּכְבָּה, עַל יְדֵי שְׁמֵן שְׁבִין בּוֹ הָרוּחַ כִּנ"ל. וְכֵן מְכַבֵּין הַיָּר עַל-יְדֵי הָרוּחַ שֶׁמִּנְפַּח וּמִפְרִיד הָאֵשׁ מִהַיָּר, כְּמוֹ-כֵן צָרִיכִין מִנְהִיגֵי הַדּוֹר לְנַפֵּחַ כָּל בְּחִינַת הַעֲפֹרֹתִים הַנ"ל מִן הַלֵּב דְּהִינוּ מִכָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל וְחוֹזְרִין וְנִתְחַבְּרִים חֲלָקֵי הָאֵשׁ שֶׁבְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל. וְנִתְקַשְּׂרִין יִשְׂרָאֵל בְּיַחַד וְנַעֲשִׂין בְּחִינַת לֵב לְמָקוֹם שֶׁצָּרִיךְ שִׁיחָהּ שָׁם בְּחִינַת לֵב כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל. וְחוֹזֵר וּבוֹעֵר לְהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ כְּרָאוּי.

כִּי בְשִׁמְחָה תִּצְאוּ (ישעיה נ"ה יב) - י

אֵל מִה שֶׁהָעוֹלָם רְחוּקִים מִהֵשֵׁם יִתְבָּרֵךְ וְאֵינָם מִתְקַרְבִּים אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ הוּא רַק מִחֲמַת שְׂאִין לָהֶם יָשׁוּב הַדַּעַת וְאֵינָם מִיִּשְׁבִּים עֲצָמָם, וְהָעֶקֶר הוּא לְהַשְׁתַּדֵּל לִישׁוּב דַּעַתוֹ הַיָּטִב מִה הַתְּכֵלִית מִכָּל

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ד'תל"ג
זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

הַתְּאַוּוֹת וּמְכַל עֲנִינֵי עוֹלָם הַזֶּה, הֵן תְּאַוּוֹת הַנְּכַנְסוֹת לַגּוֹף הֵן תְּאַוּוֹת שְׁחוּץ לַגּוֹף כְּגוֹן כְּבוֹד וְכִיּוֹצֵא, וְאֵז בּוֹדָאֵי יָשׁוּב אֶל הַשֵּׁם: בְּעֵקֶר יָשׁוּב הַדַּעַת הוּא עַל-יְדֵי שְׂמֻחָה, כִּי עַל-יְדֵי הַשְׂמֻחָה יוּכַל לְהִנָּהֵג אֶת הַמַּח כְּרָצוֹנוֹ וּלְיֹשֵׁב דַּעְתּוֹ לְחַשֵּׁב עַל תְּכִלִּיתוֹ הַנְּצַחִי, כִּי שְׂמֻחָה הִיא עוֹלָם הַחַרוּת. וְעַל כֵּן כְּשֶׁמְקַיֵּם שְׂמֻחָה לְדַעְתּוֹ אֲזֵי דַעְתּוֹ בְּחַרוּת וְאִינוֹ בְּגָלוּת וְיוּכַל לְיֹשֵׁב דַּעְתּוֹ כַּנִּלְוֵה:

ג אֵךְ עַל-יְדֵי מָרָה שְׂחֹרָה וְעֲצָבוֹת הַמַּח וְהַדַּעַת בְּגָלוּת וְקִשְׁיָה לּוֹ לְיֹשֵׁב דַּעְתּוֹ לָשׁוּב אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, נִמְצָא שְׂעֲצָבוֹת הִיא מְנִיעָה גְדוֹלָה מְאֹד לְעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וְעַל-יְדֵי שְׂמֻחָה נַעֲשֶׂה בֵּן חוֹרִין וְיֹצֵא מִן הַגָּלוּת בְּבַחֲיִנַת: "כִּי בְשְׂמֻחָה תֵּצֵאוּ" (יִשְׁעִיָה נ"ה יב) וְלַהֲפֹךְ עַל-יְדֵי גָלוּת אֵין הַדַּעַת מֵיֹשֵׁב כְּמֵאֲמַר חֲכָמֵינוּ זְכָרוֹנָם לְבָרְכָה (מְגִלָּה י"ב) עַל בְּנֵי עַמּוֹן וּמוֹאָב: דְּמִיתְּבָא דַּעְתִּיהוּ מִחֲמַת שְׁלֵא הָלְכוּ בְּגָלוּת שְׁנֵאֲמַר (יִרְמְיָה מ"ח יא): "שְׂאֲנָן מוֹאָב וְגוֹ' וּבְגוֹלָה לֹא הָלַךְ עַל כֵּן עָמַד טַעְמוֹ בּוֹ" וְכוּ':

ד וּמִבְּאֵר בְּסִימָן מ"ח וְזֶה לְשׁוֹנוֹ, וְדַע שֶׁתְּכַף כְּשֶׁאָדָם רוֹצֵה לְכַנֵּם בְּעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ וְרוֹצֵה לְהִיּוֹת אִישׁ כְּאִישׁ אֲזֵי תְכַף הִיא עֲבָרָה גְדוֹלָה כְּשֵׁיִשׁ לּוֹ עֲצָבוֹת חַם וְשָׁלוֹם, כִּי עֲצָבוֹת הִיא סְטֵרָא אַחֲרָא וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ שׁוֹנֵא מְאֹד הַמָּרָה שְׂחֹרָה וְעֲצָבוֹת רַחֲמָנָא לְצַלָּן: (וְעֵינ בְּתַקּוּנֵי זֵהר הַקְּדוֹשׁ רִישׁ דְּהַפ נ"ט מֵאן דְּאֲזִיל לְמַחְמֵי לִי (פְּרוּשׁ בְּעֵלוֹת הַרְגֵּל). צָרִיד לְנַטֵר גְּרָמֵי מֵעֲצָבוֹ דְּאִיְהִי לִילִית חֲשׂוּכָא עֲצָבוֹן וְכוּ' דְּאִיְהִי מוּם, וְעַלֵּי אֶתְמַר כָּל אִישׁ אֲשֶׁר בּוֹ מוּם לֹא יִקָּרֵב (וַיִּקָּרֵא כ"א יח) וּמִי שֶׁהוּא עֹצֵב נִקְרָא בְּעַל מוּם רַחֲמָנָא לְצַלָּן:) ה וְצָרִיד לְחִזּוֹק עֲצָמוֹ שְׂיִבּוּא לְשְׂמֻחָה בְּכָל מָה דְּאֶפְשָׁר וְלְהַשְׁתַּדֵּל לְבַקֵּשׁ לְמִצָּא בְּעֲצָמוֹ אֵיזָה נְקֻדָּה טוֹבָה כְּדֵי לָבוֹא לְשְׂמֻחָה כְּמִבְּאֵר עַל פְּסוּק אֲזַמְרָה לְאֶלְקֵי בְּעוֹדֵי (בְּסִימָן רפ"ב חֶלֶק רֵאשׁוֹן), וְעַל כָּל פָּנִים יֵשׁ לּוֹ לְשְׂמֻחָה בְּמָה שְׂזָכָה לְהִיּוֹת מִזְרַע יִשְׂרָאֵל שְׁלֵא עָשָׂהוּ גּוֹי,

וזאת השמחה היא בודאי שמחה נפלאה בלי שעור ואין בה שום בלבול מאחר שהוא מעשה השם יתברך בעצמו. כי בכל הדברים יכול הבעל דבר לערב בהם עצבות ומרה שחורה אבל בשמחה הזאת שלא עשהו גוי, בזה אין שום בלבול מאחר שהוא מעשה השם יתברך בעצמו. כי על כל פנים איך שהוא זה בעצמו שזכה להיות מזרע ישראל ולא נברא גוי הוא שמחה גדולה עד אין סוף, וראוי לאדם לשמח בזה כל ימיו תמיד בכל מה שיעבר עליו, ויהיה רגיל לומר בפיו ובלבו בשמחה ברוך אלקינו שבראנו לכבודו והבדילנו מן התועים ונתן לנו תורת אמת וכו' וקדשנו במצוותיו וקרבתנו לעבודתו ונקרא שמו הגדול והקדוש עלינו וכו':

וגם כמה פעמים צריכין לשמח את עצמו על ידי מלי דשטותא מלי דבדיחותא, ומרבוי צרות האדם שסובל כל אחד בגוף ונפש וממון, על כן על פי רב אין יכולין לשמח את עצמו כי אם על ידי מלי דשטותא, לעשות עצמו כשזוטה כדי לבוא לשמחה (אמר הפעתיק, עין בזה בגמרא בתבות דף י"א. אהנייה ליה שטותי לסבא. ופרש רש"י שהיה מתנהג כשזוטה לשמח חתן וכלה. ובגמרא ערובין נ"ד ע"ב ברש"י דבור המתחיל באהבתה תשגה תמיד בשביל אהבתה תעשה עצמה שזוטה ופתי וכו'. וישמחו כל חוסי בך לעולם ירננו וכו' ויעלצו בך אהבי שמך. נמצא שמחה בה' היא מענין אהבתו יתברך פמובא בפפרים תקדושים) שכל החיות בגוף ונפש תלוי בזה. וגם למעלה נעשה מזה יחוד גדול על ידי שמקשר האדם השמחה למחו ודעתו, ואז המח משחרר ויש לו ישוב הדעת. וזהו בחינת בדיחא דעתה (שבת ע"ז) שהוא דבר גדול. ויזכנו השם יתברך לזה תמיד אמר בן יהי רצון: (ועין בגמרא תענית כ"ב שהגיד אליהו ז"ל לרב ברוקא על שני אחים שהם בני עולם הבא, ושאל אותם מה מעשיהם ואמרו לו שהם שמחים ומשמחים בני אדם מעצבותם. וגם שעושים שלום בין שנים שמתקוטטים זה עם זה על ידי

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'תנ"ב - נאמר מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מצפרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

שפטר יחיים את עצמם במלי דבדיחותא לעשות שלום ביניהם. ופרש רש"י דהבאת שלום בין אדם לחברו הוא אחד מהדברים שאדם אוכל פרותיהם בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא:

יא כשהאדם מתפלל בשדה אז כל העשבים וכל שיח השדה באים בתוך התפלה ומסייעין ונותנין לו כח בתפלתו, וזה בחינת: "ויצא יצחק לשוב בשדה", שתפלתו היתה עם סיוע וכח עשבי השדה, ועל כן בקלה נאמר "והאדמה לא תתן את יבולה", הינו שיבול האדמה לא יתנו כח בתפלתו. יבול ראשי-תבות ויצא יצחק לשוב בשדה:

סדר ימי מזהרני"ת הימי:

לו ביום רביעי חמשה-עשר בשבט עשה רבי יעקב יוסף סעודה בביתו והיו אצלו כל הנ"ל ורבי דב נרו יאיר וקדם הסעודה נגמר השלום והפשרה ביניהם וגם באותה הסעודה ספרנו קצת מרבנו זכרוננו לברכה ונמשך עד הערב, ואחר כך התפללנו מנחה וערבית וכבר הייתי יגע מאד כי לא ישנתי בליילה כפי צרכי, וגם ביום לא ישנתי כלל ועל כן הנחתי עצמי תכף לישון:

והייתי מרצה לבלי להתעורר משנתי לאכל סעדת הערב, אך קמתי קדם סעדת הערב אבל לא רציתי לאכל כי-אם מעט דמעט, ואחר כך נזכרתי שעבר יום חמשה-עשר בשבט בלי שמחה כראוי והתחלתי לשמח עצמי והיה שם רבי ישעיה מטשערקאם אחד מאנשי-שלומנו, והטפתי אותו לתוך השמחה ורקדתי עמו בעל כרחו ובתחלה לא היה מרצה כלל אבל אני הכרחתי אותו הרבה ולא היה יכול לשנות רצוני, ועל ידי זה נמשך עליו שמחה אחר כך באמת וכמבאר אצלנו מזה שמתחלה צריכין להכריח עצמו לשמחה, ואחר כך בא השמחה

בְּאֵמֶת כְּמוֹ שֶׁשָּׁמַעְתִּי מִפִּי הַקָּדוֹשׁ בְּפִרוּשׁ (לְקוּטֵי תַנְיָנָא כ"ג) וְאֵלּוּ
 מְעַט הַרְקוּדִין וְהַשְּׂמִיחָה בְּאוֹתוֹ הַלֵּילָה הָיָה יָקָר בְּעֵינַי מְאֹד מְפֹז
 וּמְפִנְיָנִים, כִּי נִתְיַאֲשַׁתִּי מִלְשִׁמְחָה בְּאוֹתוֹ הָעֵת, כִּי כָּבֵר נְרַדְמֹתַי,
 וְהַשֵּׁם הָיָה בְּעֶזְרִי לָבוֹא לְשִׂמְחָה אֲזִי שֶׁהוּא אֶצְלִי דְּבָר גְּדוֹל כִּי כָּל
 זְמַן שָׂאֲנִי זוֹכֵה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה, אֲפִלּוּ בְּחַל, הוּא אֶצְלִי יָקָר מְאֹד
 וּמְצֻוֶה גְּדוֹלָה כִּי רַבְּנוּ זְכָרוֹנוּ לְבָרְכָהּ הַזֵּהִירְנִי מְאֹד מְאֹד לְהִיּוֹת
 אֲךָ שְׂמִיחַ תָּמִיד, וְלְהַכְרִיחַ עֲצֵמְנוּ בְּכָל הַפְּחוֹת לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה
 תָּמִיד וְהָעֵקֶר לְשִׂמְחָה אֶת עֲצֵמוֹ עַל יְדֵי מְלִי דְשִׁטּוֹתָא דִּיקָא כְּמַבְאָר
 אֶצְלָנוּ כְּפָה פְּעָמִים (שָׁם כ"ד) וְעַל יְדֵי הַשְּׂמִיחָה הַזֹּאת הַנַּ"ל, עַל יְדֵי
 זֶה זְכִינוּ לְשִׂמְחָה אַחַר כֵּךְ גַּם בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ, כִּי עַל יְדֵי זֶה לְמִדַּתִּי אֶת
 רַבִּי יִשְׁעִיָה הַנַּ"ל לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה וְרַקוּדִין בְּשַׁבַּת קֹדֶשׁ וּבַפֶּרֶט
 לְעֵנִין הַנְּסִיעָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הִיְתָה הַשְּׂמִיחָה עֵקֶר גְּדוֹל אֶצְלִי, וְכָל
 שְׂמִיחָה וְשִׂמְחָה קְטַנָּה וּגְדוֹלָה מְעַט וְרַב שֶׁהִיוּ לִי בַּדְּרָךְ, הַכֹּל הָיוּ
 סִיעָתָא דְשִׁמְיָא כִּדִּי לְזַכְּנוּ לָבוֹא לְשָׁם, וּבְלֹא זֶה לֹא הָיָה אֲפֹשֶׁר לִי
 לָבוֹא לְשָׁם:

לַח אַחַר כֵּךְ נִתְעַכְבְּתִי לְשַׁבַּת שָׁם בְּטַשְׁעֵרִין בְּשַׁבַּת פְּרָשַׁת יִתְרוֹ,
 וְגַם כְּבוֹד רַבִּי יוֹדִיל נִתְעַכְבַּב בְּטַשְׁעֵרִין וּבְלֵיל שַׁבַּת לֹא אָכַל עִמִּי
 בְּבֵית רַבִּי יַעֲקֹב יוֹסֵף, כִּי־אִם בְּאַכְסֵנְיָא שְׁלוֹ שֶׁהִיא אֶצְלֵי רַבִּי דֹּב
 תָּמִיד וּבְלֵיל שַׁבַּת שְׂמִיחָנוּ בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְרַקְדָּנוּ לְכְבוֹד
 שְׂמִיחַת שַׁבַּת קֹדֶשׁ וּבִיּוֹם אָכַל עִמִּי גַם רַבִּי יוֹדֵל וּבְרוּךְ הַשֵּׁם הָיָה
 הַכֹּל עַל נְכוֹן שְׂמִיחָה וְשָׁלוֹם, וְגַם בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת רַקְדָּנוּ בְּעֶזְרַת
 הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ:

סדר לקוטי עיצות היומני:

יֵישׁ סוּבְלֵי חֲלָאִים שְׂיֵישׁ לָהֶם מִכּוֹת מְפִלְאוֹת רַחֲמָנָא לְצִלָּן, וְהַכֹּל
 בָּא לָהֶם עַל־יְדֵי פְּגָם הָאֲמוּנָה כִּי עַל־יְדֵי פְּגָם אֲמוּנָה בָּאִים מִכּוֹת

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'תלד - צמח מנוהרנית זצ"ל "צדק מצוי מקוה שדף צמד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
צמח מנוהרנית זצ"ל "צדק מצוי מקוה שדף צמד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
צמח מנוהרנית זצ"ל "צדק מצוי מקוה שדף צמד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -

מפלאות שאין להם שום רפואה ולא תפלה ולא זכות אבות, וגם אין מועיל להחולה קול צעקות של אח וגניחות (שקורין: אחצין און קרעצין), שלפעמים מועיל להחולה אלו הקולות שמרחמין עליו על-ידי זה. אבל על-ידי נפילת האמונה גם זה אין מועיל. והתקון לזה שצריך לצעק מן הלב לבד מעומקא דלבא, ועל-ידי זה ישוב אל האמונה ויהיה לו רפואה ויתקן כל הנ"ל (שם ה).

יא מי שרוצה לחוס על חייו צריך להתרחק עצמו מאד מדאקטורים ורופאים, כי הם מועדים לקלקל ומזיקים מאד, ועין בפנים שיחה ארבה בענין זה (שיחות הר"ן נ).

יב אמירת תהלים מסגל מאד לרפואות החולה. וצריך שיהיה לו בטהון חזק על זה, ועל-ידי זה יושיעו ה' ויתרפא ויקום מחליו (שם צח).

שמחה

א על-ידי ראית פני הצדיק זוכין לשמחה וזריזות (שם ד).
ב צריך לעשות המצות בשמחה גדולה כל כף עד שלא ירצה בשום שכר עולם הבא בשבילה, אלא שיזמין לו הקדוש ברוך הוא מצוה אחרת בשכר מצוה זאת, כי הוא נהנה מהמצוה בעצמה. ועל-ידי זה יוכל לידע מה שנגזר על העולם, ואם הוא קדם גזר דין או לאחר גזר דין, ועל מי ומי נגזר הדין חס ושלום, ויודע איך להתפלל עבור העולם, כי לאחר גזר דין צריכין הצדיקים להלביש תפלתם בספורים, וכל זה זוכין על-ידי עשיית המצות בשמחה גדולה מהמצוה בעצמה הנ"ל (שם ה).

ג לזכות לשמחה הזאת הוא על-ידי שמתפללין בכחות וביראה גדולה ובאהבה וכו'. כמו שנאמר בתפלה (שם).

ד על-ידי רקודין והמחאת כף נעשה המתקת הדינים (שם י).

ה צָרִיךְ לְאָדָם שִׁיחִיָּה לֹא עֲזוּת גְּדוֹל דְּקִדְשָׁה בְּדֵי שִׁיכּוֹל לְעֵמֶד בְּנִגְדֵי הָעֵזִי פָּנִים הַמוֹנְעִים. וְעַקֵּר הָעֲזוּת וְהַתְּחִיָּקוֹת הוּא עַל-יַדֵי שְׂמִיחָה וְחִדּוּחַ בְּחִינַת כִּי חֲדוּת ה' הוּא מְעֻזָּכֶם (שם כב).

סדר ספורי מעשיות הימי:

בַּת אַחֲרַת אָמְרוּ, שְׁעַקֵּר הוּא חֲכָמָה וּבִקְשׁוּ לָהֶם חָכְם גְּדוֹל וְעָשׂוּ אוֹתוֹ מִלֶּךְ עֲלֵיהֶם, וּבִקְשׁוּ לָהֶם אֶרֶץ גּוֹרְמַת לְחֲכָמָה וְהָלְכוּ וַיָּשִׁבוּ שָׁם.

בַּת אַחֲרַת אָמְרוּ, שְׁעַקֵּר הַתְּכָלִית הוּא לְהַשְׁגִּיחַ עַל עֲצָמוֹ בְּאִכְלָה וּשְׂתִיחָה, (שְׁקוֹרִין פִּילֹוִיז), לְגִידֵל הָאִיבָרִים וּבִקְשׁוּ בַעַל אִיבָרִים, שִׁישׁ לֹא אִיבָרִים גְּדוֹלִים וּמִשְׁגִּיחַ לְגִידֵל הָאִיבָרִים בְּנִ"ל, כִּי מֵאַחַר שִׁישׁ לֹא אִיבָרִים גְּדוֹלִים יֵשׁ לֹא חֵלֶק יוֹתֵר בְּעוֹלָם (כִּי הוּא תוֹפֵס מְקוֹם יוֹתֵר בְּעוֹלָם), וְהוּא סָמוּךְ יוֹתֵר אֶל הַתְּכָלִית, כִּי זֶהוּ הַתְּכָלִית לְגִידֵל הָאִיבָרִים, עַל-כֵּן אִישׁ כָּזֶה רָאוּ לְמֶלֶךְ וְהָלְכוּ וּמָצְאוּ אִישׁ אֶרֶץ, (שְׁקוֹרִין ווִינְגֵיר), וְהוֹטֵב בְּעִינֵיהֶם, כִּי הוּא בַעַל אִיבָרִים וְסָמוּךְ אֶל הַתְּכָלִית, וְקָבְלוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ וּבִקְשׁוּ לָהֶם אֶרֶץ גּוֹרְמַת לָזֶה, וְהָלְכוּ וַיָּשִׁבוּ שָׁם.

וְהִיטָה בַּת אַחֲרַת שְׁאָמְרוּ, שֶׁאֵין כָּל זֶה תְּכָלִית, רַק עַקֵּר הַתְּכָלִית הוּא רַק לְעַסֵּק בַּתְּפִלָּה לְהַשְׁמֵם יִתְבָּרֵךְ וְלְהִיזוֹת עָנָו וּשְׁפִל-בְּרָךְ וְכוּ' וּבִקְשׁוּ לָהֶם בַּעַל-תְּפִלָּה אֶחָד וְעָשׂוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ עֲלֵיהֶם (וְהַמְעִין מֵאֱלֹוֵי יִבִּין, שְׁכָל הַכֶּתוּת הַנִּ"ל בְּלָם טָעוּ מְאֹד בְּמִבּוֹכוֹת גְּדוֹלוֹת מְאֹד, רַק זֹאת הַכֶּת הָאֲחֵרוֹנָה כּוֹנֵן הָאֶמֶת, אֲשֶׁרֵי לָהֶם) כָּל זֶה סֵפֶר אֶחָד מֵהַגְּבוּרִים הַנִּ"ל לְהַבְּעַל-תְּפִלָּה.

סדר שְׁלָחוּ עֲרוּף הַיָּמִי:

(כג) ומלאכת דבר האבד מותר כדרך שאמרו בחולו של מועד:

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'תנו **זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר** מִן הַיּוֹם שֶׁנִּיחַ מִסְפְּרֵי רַבָּנוּ יִהְיֶה תִּיקוּן לְכָל יוֹם
זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שֶׁעַיִן יֹשִׁיבֵת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

(כד) כל העושה מלאכה בתשעה באב אינו רואה סימן ברכה מאותה מלאכה: (כה) כל האוכל ושותה בת"ב אינו רואה בשמחת ירושלים וכל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה וכל האוכל בשר או שותה יין בסעודה המפסקת עליו הכתוב אומר ותהי עונותם על עצמותם:

סימן תקנה (א) נוהגים שלא להניח תפילין בתשעה באב שחרית ולא טלית אלא לובשים טלית קטן תחת בגדים בלא ברכה ובמנחה מניחים ציצית ותפילין ומברכים עליהם: (ב) יש מי שנוהג לשכב בליל תשעה באב מוטה על הארץ ומשים אבן תחת ראשו: הגה ויש לאדם להצטער בענין משכבו בליל תשעה באב שאם רגיל לשכב בב' כרים לא ישכב כי אם באחד (תוספות סוף תענית) ויש בני אדם משימים אבן תחת מראשותיהם זכר למה שנאמר ויקח מאבני המקום שראה החורבן (מרדכי דמועד קטן) מיהו עוברות שאינן יכולין להצטער אינן חייבות בכל אלה (תוספות) וימעט אדם מכבודו ומהנאתו בט"ב בכל מה שאפשר:

סימן תקנו (א) ליל ט"ב שחל באחד בשבת כשרואה הנר אומר בורא מאורי האש ואין מברך על הבשמים ובליל מוצאי תשעה באב מבדיל על הכוס ואינו מברך לא על הנר ולא על הבשמים:

סימן תקנו (א) בתשעה באב אומר בבונה ירושלים נחם ה' אלקינו את אבילי ציון וכו' ועננו בשומע תפלה ואם לא אמר לא זה ולא זה אין מחזירין אותו: הגה והמנהג פשוט שאין אומרים נחם רק בתפלת מנחה של תשעה באב לפי שאז הציתו במקדש אש ולכן מתפללים אז על הנחמה (רוקח ואבודרהם) מי שאכל בת"ב יאמר נחם בברכת המזון (מהרי"ל):

סימן תקנח (א) בתשעה באב לעת ערב הציתו אש בהיכל ונשרף עד שקיעת החמה ביום עשירי ומפני כך מנהג כשר שלא לאכול בשר ושלא לשתות יין בליל עשירי ויום עשירי: הגה ויש מחמירין עד חצות היום ולא יותר (הגהות מיימוני) אם חל תשעה באב בשבת ונדחה ליום א' מותר לאכול בשר ולשתות יין יום ב' אבל בלילה אסור מפני אבילות של יום (מהרי"ל):

סימן תקנט (א) חל תשעה באב במוצאי שבת אין אומרים צדקתך במנחה בשבת: הגה ומבדילין בלילה בתפלה כשאר מוצאי שבת (הגהות מרדכי הלכות ט' באב) ואם שכח מלהבדיל עיין לעיל סימן רצ"ד סעיף ב' ומתפללים בנחת ודרך בכי כאבלים וכן עושים בקריאת איכה (הגהות מיימוני) ובכל איכה מגביה קולו יותר (מהרי"ל) וכשמגיע החזן לפסוק השיבנו אומרים אותו הקהל בקול רם ואח"כ מסיים החזן וחוזר הקהל ואומרים השיבנו בקול רם וכן החזן (הגהות מיימוני): (ב) בליל תשעה באב (מתפללים ערבית ואומרים איכה וקינות) (הגהות מיימוני ומהרי"ל) ואומר אחר קינות ואיכה סדר קדושה ומתחיל מואתה קדוש ואם חל במוצאי שבת אין אומרים ויהי נועם: הגה ולא למנצח בנגינות ולא ויתן לך (כל בו) ומסירין הפרוכת מלפני הארון על שם בצע אמרתו (מנהגים): (ג) ליל תשעה באב ויומו יושבים בבית הכנסת לארץ עד תפלת המנחה (ועכשיו נהגו לישב על ספסליהם מיד אחר שיצאו מבה"כ שחרית ומאריכין עם הקינות עד מעט קודם חצות) ואין מדליקין נרות בלילה כי אם נר אחד לומר לאורו קינות ואיכה: (ד) אין אומרים תחנון (ולא סליחות) (הגהות אשירי) בט"ב ואין נופלים על פניהם משום דמקרי מועד: הגה וקורין בתורה כי תוליד בנים ומפטירין בירמיה אסוף אסיפם וכל הקדישים שאומרים אחר איכה עד שיוצאים למחר מב"ה אין אומרים תתקבל ואין אומרים אל ארך אפים (טור ומנהגים) ולא למנצח

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ד'תלח - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדך צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

(מנהגים) ולא פטום הקטורת (מרדכי) ואין צריך לשנות מקומו בתשעה באב:

סדר לקוטי תפלות היימי:

תפלה כא: רפ: {מיוסד ע"פ תורה כ"ג} "שמח נפש עבדך כי אליך
ה' נפשי אשא אגילה ואשמחה בחסדך אשר ראית
את עניי ידעת בצרות נפשי תשמיעני ששון ושמחה תגלנה
עצמות דבית השיבה לי ששון ישעך ורוח נדיבה תסמכני וישמחו
כל חוסי בך לעולם ירננו ותסד עלימו ויעלצו בך אהבי שמך
אשמחה ואעלצה בך אזמרה שמך עליון תודיעני ארח חיים שבע
שמחות את פניך, נעימות בימיך נצח בה' תתהלל נפשי ישמעו
ענוים וישמחו ירנו וישמחו חפצי צדקי, ויאמרו תמיד יגדל ה',
החפץ שלום עבדו ישישו וישמחו בך כל מבקשיך, יאמרו תמיד
יגדל ה', אהבי תשועתך וצדיקים ישמחו יעלצו לפני אלקים
וישישו בשמחה הלא אתה תשוב תחיינו, ועמך ישמחו בך שבענו
בבקר, חסדך ונרננה ונשמחה בכל ימינו שמחנו כימות עניתנו
שנות ראינו רעה:

רפא: ישמחו השמים ותגל הארץ ויאמרו בגוים ה' מלך עבדו את
ה' בשמחה בואו לפניו ברננה יערב עליו שיחי אנכי אשמח בה'
התהללו בשם קדשו ישמח לב מבקשי ה' זכרני ה' ברצון עמך,
פקדני בישועתך לראות בטובת בחיריך, לשמח בשמחת גויך
להתהלל עם נחלתך יראו ישרים וישמחו וכל עולה קפצה פיה
יקללו המה ואתה תברך קמו ויבשו ועבדך ישמח יראיך יראוני
וישמחו כי לדברך יחלתי ישמח ישראל בעשיו בני ציון יגילו
במלכם:

רפב: רבנו של עולם מלא רחמים, אדון השמחה והחדוה, אשר
השמחה במעונך, ואין לפניך שום עצבות כלל, כמו שכתוב: "הוד

וְהָדָר לְפָנָיו, עֵז וְחֵדוּה בְּמִקוֹמוֹ" זַכְנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְחַסְדֶיךָ הָעֲצוּמִים, שְׁאֵזְכָּה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד, כַּאֲשֶׁר גָּלִיתָ לָנוּ עַל יְדֵי צְדִיקֶיךָ הָאֱמִתִּיִּים שִׂשְׂמֹחָה הִיא סֶטְרָא דְקֻדְשָׁה, וְעֲצָבוֹת וּמָרָה שְׁחוּרָה הִיא הַסֶּטְרָא אַחֲרָא, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹנֵא אוֹתָהּ, וְכָל קְדוּשַׁת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי הוּא עַל יְדֵי שִׂמְחָה דִּיקָא, וְכָל הַהִתְרַחֲקוּת שֶׁלָּנוּ מִמָּךְ וְהִתְגַּבְּרוּת הַתְּאוּת הַכֹּל הִיא עַל יְדֵי עֲצָבוֹת וּמָרָה שְׁחוּרָה אֲבָל אַתָּה יָדַעְתָּ כִּמָּה אָנִי רַחוּק מִשִּׂמְחָה, כִּי קִלְקַלְתִּי וּפְגַמְתִּי הַרְבֵּה מְאֹד:

רַפְגִּי: עַל כֵּן בָּאתִי לְפָנֶיךָ מְלֵא רַחֲמִים, שֶׁתְּהִיָּה בְּעֶזְרִי וְתִשְׂמַחְנִי בִישׁוּעָתְךָ, וְתֵאִיר בִּי וְתִגְלֶה לִּי דְרָכֵי עֲצוּתֶיךָ הָאֱמִתִּיּוֹת, וְתוֹרְנֵי וְתִלְמִדְנִי שְׁאֵזְכָּה לְהַפְּךָ כָּל מִינֵי יָגוֹן וְאֲנָחָה לְשִׂמְחָה, שְׁלֵא יִהְיֶה שׁוּם כַּח לְהַסֶּטְרָא אַחֲרָא שֶׁהוּא הַיָּגוֹן וְאֲנָחָה לְהַכְנִים בִּי עֲצָבוֹת חֵם וְשָׁלוֹם רַק אֲדַרְבָּא, אֵזְכָּה בְּכָל עֵת לְהִתְחַזֵּק וּלְהִתְגַּבֵּר בְּשִׂמְחָה גְדוּלָה כָּף, עַד שְׁאֵזְכָּה לְהַפְּךָ הַיָּגוֹן וְאֲנָחָה לְשִׂמְחָה, וְלֹא אֲנִיחַ לְהָעֲצָבוֹת וְהַיָּגוֹן וְאֲנָחָה לְהִתְאַחֵז בִּי כָּלֵל, רַק בְּכָל מַה שְׁרוּצִים לְהַכְנִים בִּי עֲצָבוֹת חֵם וְשָׁלוֹם, עַל יְדֵי רַבּוּי הַחֲטָאִים וְהָעוֹזְנוֹת הָעֲצוּמִים שֶׁעָשִׂיתִי, וּפְגַמְתִּי הַרְבֵּה מְאֹד בְּלִי שְׁעוֹר, אֵזְכָּה לְהַפְּךָ כָּל זֶה לְשִׂמְחָה, עַל אֲשֶׁר אָף עַל פִּי כֵן חָמַל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עָלַי, וְשֵׁם נַפְשִׁי בְּחַיִּים וְלֹא נָתַן לְמוֹט רַגְלִי, וְזַכְנֵי לְהִיּוֹת בְּכָלֵל יִשְׂרָאֵל וְלֹא עָשִׂנִי גוֹי, וְאָנִי זֹכָה לְקַיֵּם כִּמָּה מְצוֹת גְּדוּלוֹת בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, לְהִתְעַטֵּף בְּצִיצִית, וּלְהִנִּיחַ תְּפִלִּין, וּלְקַרֹּת קְרִיאַת שְׁמַע, וּלְקַבֵּל שִׁבְתַּת וַיּוֹם טוֹב, וְלִשְׁמַע קוֹל שׁוֹפָר בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה, וּלְהִתְעַנּוֹת בַּיּוֹם הַכַּפּוּרִים, וְלִישֵׁב בַּסֶּכֶה, וְלִטַּל אֶרְבֶּעָה מִיָּנִים, וְלֶאֱכֹל מִצָּה בַּפֶּסַח, וְכֵן שְׂאֵרֵי כָּל הַמְצוֹת הַקְדוּשׁוֹת אֲשֶׁר אֲנִיחָנוּ עִם קְדוּשָׁה מְקִיָּמִים בְּכָל עֵת אֲפִלּוֹ הַפְּחוֹת שֶׁבַּפְּחוֹתִים וְהַקֵּל שֶׁבַּקְּלִים מָה רַב טוֹבְךָ

זֶה זֶה וְלֹא יַעֲבֹר

ל'תק ׀ ז'צמר מ'זהרנ'ת ז'צ"ל "צ'ך צ'ני מ'קו'ה ש'ד'ך צ'חד מ'ס'פ'ר'י ר'ב'נו י'ה'י'ה ת'י'קו'ן ל'כ'נ" ׀
׀ ז'ח'ק נ'ת'ן ו'ל'א י'ע'ב'ו'ר" י'צ'א ל'או'ר ע'י ה'וצ'את "נ'צ'ח'ת'י ו'א'נ'צ'ח" ש'ע"י י'ש'י'בת ת'י'קו'ן ה'מ'י'דו'ת ׀

אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּנוּ, "מֵה יָקָר חֲסִדְךָ אֱלֹקִים", מֵה גָדְלוֹ מֵה רַבּוֹ מֵה
עָצְמוֹ רַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶיךָ עָלֵינוּ, אֲשֶׁר הִכְתַּרְתָּ אוֹתָנוּ בְּכַתְרִים
קְדוּשִׁים כְּאֵלֶּה וּבְתַקְףָּ גְלוּתֵינוּ וְעֵצֶם הַתְּרַחֲקוּתֵינוּ מִמֶּךָ עַל יְדֵי
רַבּוֹי פְּשָׁעֵינוּ נִגְדָּה, עַד־יֵן אֶהְבַּתְךָ קְשׁוּרָה בָּנוּ וְאַתָּה מְזַכֵּה גַם אוֹתִי
לַעֲשׂוֹת כַּמָּה מִצּוֹת בְּכָל יוֹם וּבְיוֹדְאֵי רָאוּי לִי לְהַגְדִּיל הַשְּׂמֵחָה בְּכָל
עֵת, וְלַהֲפֹךְ כָּל הַיְגוֹן וְאַנְחָה לְשִׂמְחָה כִּי אֲדַרְבָּא זְהוּ שְׂמֵחָתִי
שְׂמֵרְחֶק וּפְגוּם וְחוּטָא כְּמוֹנִי, יְזַכֵּה לְגַע בְּדַבְרִים קְדוּשִׁים וְנוֹרְאִים
כְּאֵלֶּה, לִיְחַד שְׂמֵךְ בְּכָל יוֹם, וְלַהֲתַעֲטֵר בְּעֵטְרַת תְּפִאֲרַת הַתְּפִלִּין
הַקְּדוּשִׁים וְהַנוֹרְאִים בְּכָל יוֹם, וְלַהֲתַעֲטֵף בְּצִיצִית, לְהַתְּלַבֵּשׁ
בְּלְבוּשֵׁינִי דְמִלְכָּא בְּעֵטוּפָא דְמִצְוָה, וְשָׂאֵר הַמִּצְוֹת וְכָל מֵה שְׂרוּצָה
לְהַתְּגַבֵּר לְהַכְנִים בְּדַעְתִּי וְלִבִּי עֲצָבוֹת חֵם וְשָׁלוֹם, מִרַבּוֹי פְּשָׁעֵי
וְעוֹזוֹנוֹתִי, עַל יְדֵי כָּל זֶה דִּיקָא אֲגַדִּיל הַשְּׂמֵחָה, וְאוֹמֵר לְלִבִּי אֲדַרְבָּא
זְהוּ שְׂמֵחָתִי, זְהוּ חֲדוּתִי הַגְּדוּלָּה, שְׂאֲנֹכִי הַמְּרַחֵק כָּל כֶּף זֹכֶה לְגַע
בְּקְדוּשׁוֹת כְּאֵלֶּה, "הִקִּיצוֹתִי וְעוּדֵי עִמָּךְ, כִּי דְבִיתָנוּ בְּמִקּוֹם תַּנּוּיִם
וְתַכֵּם עָלֵינוּ בְּצִלְמוֹת, אִם שְׂכַחְנוּ שֵׁם אֱלֹקֵינוּ וְנִפְרַשׁ כַּפֵּינוּ לְאֵל
זֶר, אֲנִי לְדוּדֵי וְדוּדֵי לִי", אֲחַזְנוּךָ וְלֹא נִרְפָּךָ:

רפד: מָרָא דְעֵלְמָא כְּלָא, שְׂמֵחָת יִשְׂרָאֵל, "שְׂמֵחַ נֶפֶשׁ עַבְדְּךָ, כִּי
אֵלֶיךָ ה' נִפְשִׁי אֲשָׂא", זְכַנִּי לְהַשִּׁיג בְּאַמַּת דְרַכִּי הַשְּׂמֵחָה
הָאֲמַתִּיית, בְּאִפְּן שְׂאֲזַכֵּה לְחַטֵּף הַיְגוֹן וְאַנְחָה לְתוּף הַשְּׂמֵחָה, לְהַפְּךָ
כָּל מִינֵי עֲצָבוֹת וְיָגוֹן וְאַנְחָה לְשִׂמְחָה זְכַנִּי לְהַתְּחַזֵּק וְלַהֲתַגַּבֵּר
בְּשִׂמְחָה גְדוּלָּה תָּמִיד, וְאֲזַכֵּה לְהַמְשִׁיךְ עָלַי קְדוּשַׁת כָּל הָעֲשָׂרָה
מִינֵי נְגִינָה שְׁהֵם כְּלָלִיּוֹת הַשְּׂמֵחָה הַקְּדוּשָׁה וְתַרְגִּילֵנִי לְשִׂמְחָתְךָ אֶת
נִפְשִׁי בְּכָל עֵת עַל יְדֵי נִגּוֹן שֶׁל שְׂמֵחָה, וְאֲגִיל וְאֲשִׂמַח בְּה' בְּשִׁיר
וְהִלַּל וְרַנֵּן וְזַמְרָה וְנִגּוֹן, וְאֲזַכֵּה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד וְעַל יְדֵי זֶה
יְהִיָּה נִמְשָׁךְ עָלַי רוּחַ חַיִּים דְקְדוּשָׁה לְתוּף כָּל הָעֲשָׂרָה מִינֵי דְפִיקוּן

שְׁבַקְרָבִי וְעַל יְדֵי זֶה תִּשְׁמְרֵנִי וְתִצְיֵלֵנִי מִכָּל מִיַּיִ חֲלָאִים וּמִכְּאוּבִים
וּמִחֹשִׁים בְּגַשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת, אֲשֶׁר כָּלָם בָּאִים עַל יְדֵי מָרָה
שְׁחֹרָה וְעֲצָבוֹת חֵם וְשָׁלוֹם וְתִרְפָּאֵנִי אוֹתִי וְאֵת כָּל עַמֵּךְ יִשְׂרָאֵל,
וְתַחֲלִימֵנִי וְתַחֲיִינֵנִי עַל יְדֵי שְׂמִיחָה וְחֵדוּה שְׂתַמְשִׁיךְ עָלַי תָּמִיד, אֲשֶׁר
מִשָּׁם כָּל הַרְפּוּאוֹת שֶׁל כָּל מִיַּיִ חֲלָאִים שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי שְׂמִיחָה הִיא
עֵקֶר חַיּוֹת הָאָדָם, רְפָאֵנוּ ה' וְנִרְפָּא, הוֹשִׁיעֵנוּ וְנַשְׁעָה כִּי תִהְלָתֵנוּ
אֶתְּהָ, וְהַעֲלֵה אֶרְוַכָּה וּמִרְפָּא לְכָל תַּחֲלוּאֵינוּ וּלְכָל מִכְּאוּבֵינוּ וּלְכָל
מִכּוֹתֵינוּ, רְפּוּאֵת הַנְּפֶשׁ וְרְפּוּאֵת הַגּוּף: